

Още два пжти се повтори сжщата история, при сжщия завършекъ. Подгонванитѣ отъ аскера нещастници пищѣха:

— Каратъ ни, брей, каратъ ни, браќа, пожалете ни.
Тоя писъкъ още звучи въ ушитѣ ми.

— — — — —

Следъ прекжсването на „преговоритѣ за миръ“, турцитѣ подновиха стрелбата си отдалеко. Ние обаче не си правѣхме разноски да имъ отвърщаме. Йонко, Мицо и азъ разисквахме въ плѣвнята, какво ни остава да направимъ за избавлението си. Трѣбваше непременно да излѣземъ отъ обсадата още тая нощъ. Осъмнѣхме ли на сжщото мѣсто, утрешния день щѣхме да бждемъ полумъртви отъ гладъ и жажда. А патронитѣ, които ни оставаха, едва биха стигнали да се държимъ дватри часа. Надеждата за помощъ отъ прогоненитѣ въ планината другари бѣше слаба. Оставаше сами да си отворимъ пжтъ, като се опитае да прегазимъ въ сгоденъ моментъ нѣкоя отъ турскитѣ пусии.

Не бѣхме свършили обсжждането, когато външнитѣ другари нададоха викъ и дружно изгърмѣха. Въ сжщия мигъ чухме турски гласове и бѣгство, което веднага заглѣхна. Едно аскерско отдѣление бѣше успѣло да пропѣлзи въ полумрака на три стѣпки до външната ни позиция. Благодарение на високото и удобно наше мѣсто, турцитѣ не успѣха да употребятъ щиковетѣ си.

Но единъ отъ нападателитѣ ни даде работа и забавление за по-длъжко време. Кой знае отъ храбростъ или смущение, намѣсто да избѣга заедно съ другитѣ, той легна въ единъ трапъ предъ самата Радонова позиция. И ние го пребихме тамъ съ камъни.

Азъ и Мицо излѣзохме да усилимъ външнитѣ, Йонко остана самъ. Пълната луна бѣше плувнала по